

Arrest

**nr. 112 608 van 23 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse en Sierra Leoneanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013 om 11 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 mei 2004 een asielaanvraag in als onderdaan van Liberia.

1.2. Op 24 mei 2006 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd bevestigd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 6 oktober 2006 .

1.3. Op 5 december 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij stipte hierbij aan te beschikken over de Liberiaanse nationaliteit.

1.4. Op 4 september 2009 werd verzoeker gemachtigd om voor onbepaalde duur in het Rijk te verblijven, op voorwaarde van overlegging van een geldig internationaal paspoort. Naderhand wordt deze beslissing ingetrokken en wordt er op 22 december 2010 een nieuwe beslissing getroffen waarbij verzoeker zonder meer gemachtigd wordt tot een verblijf voor onbepaalde duur in het Rijk.

1.5. Op 9 augustus 2011 verneemt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker houder is van een Sierra Leoons paspoort.

1.6. Op 10 januari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker de beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan diens machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt betekend op 9 april 2013.

1.7. Op 31 januari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt eveneens betekend op 9 april 2013.

De in punt 1.6. en 1.7. bedoelde beslissingen worden bestreden met een schorsings- en annulatieberoep, ingediend op 8 mei 2013, waarvan de dringende behandeling gevraagd wordt bij wege van voorlopige maatregelen op 18 oktober 2013. Dit vormt het voorwerp van arrestnr. 112 607 van 23 oktober 2013.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris treft op 15 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

Naam/(...): M.(...),

Voornaam/(...): A.(...)

Geboortedatum/(...): (...).1984

Geboorteplaats/(...): (...).A.

Nationaliteit/(...): Liberia

In voorkomend geval, (...), ALIAS: M. A.(...), (...).1984, van Sierra Leoneanse nationaliteit .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 09.04.2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van vijf jaar betekend.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 09.04.2013.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 17.05.2004 een asielaanvraag ingediend als onderdaan van Liberia. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 24.05.2006. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 06.10.2006. Betrokkene ontving vervolgens op 08.12.2006 een bevel om uiterlijk op 07.01.2007 het grondgebied te verlaten.

Op 05.12.2006 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Op 04.09.2009 werd hem door de DVZ een verblijf van onbepaalde duur toegestaan. Op 09.08.2011 werd de DVZ op de hoogte gebracht van het feit dat betrokkene in het bezit was van een Sierraleoons paspoort afgegeven op 26.05.2011. Op 10.01.2013 nam de DVZ een beslissing tot intrekking van betrokkenes verblijfsrecht op grond van artikel 13§2 van de wet van 15/12/1980 en het algemeen rechtsprincipe dat "fraus omnia corrumpit". Deze beslissing is op 09.04.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Betrokkene werd op 09.04.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

(...)"

2. Betreffende het schorsend karakter van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisgeving van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid derhalve onontvankelijk.

4. Over de voorwaarden van de ingestelde vordering

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat de vordering kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. In een tweede middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (eigen onderlijning).

Verzoeker is ziek: hij lijdt aan hepatitis B. Verwerende partij is hier al geruime tijd van op de hoogte. Bij zijn regularisatieaanvraag van 2006 vermeldde verzoeker reeds dat hij ziek was. Dr. A.(...) had toen bevestigd dat verzoeker aan een chronische ziekte (sic) lijdt die in Liberia onvoldoende kan opgevolgd worden en dat een verblijf in ons land dan ook noodzakelijk is om zijn gezondheid te behouden (zie stuk nr. 2). Verwerende partij was duidelijk op de hoogte van de medische problematiek van verzoeker aangezien zij op 1 februari 2008 een brief stuurt naar verzoeker met de vraag een medisch attest op te sturen (zie stuk nr. 4). Verzoeker stuurt de nodige documenten op. In het medisch attest staat duidelijk dat hij aan een chronische hepatitis B infectie lijdt, dat de prognose slecht is, dat het om een levensbedreigende aandoening gaat en dat een ziekenhuisopname en langdurige antivirale therapie noodzakelijk is (zie stuk 4).

Verzoeker wordt vervolgens geregulariseerd op basis van artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet.

Na voorlegging van een Sierra Leonees paspoort wordt dan een bijlage 13sexies genomen: hij wordt beschuldigd van fraude.

Noch deze bijlage 13 sexies betekend in april 2013, noch de bestreden beslissing vermeldde iets over de medische toestand van verzoeker. Deze is ondertussen trouwens verslechterd sinds april 2013 en dit werd in het beroep ingediend in mei 2013 ook duidelijk aangehaald. Dit blijkt ook uit de medische attesten gevoegd in bijlage (zie stuk nr. 8).

Ondanks het feit dat verzoeker verschillende keren heeft aangehaald dat hij medische problemen heeft, is dit geenszins onderzocht door verwerende partij. Ze onderzocht niet hoe ernstig de medische problematiek en of er een behandeling mogelijk en toegankelijk is in Liberia of Sierra Leone. De medicatie die verzoeker momenteel neemt is Viread. Dit kost in België al 352,29 euro (zie stuk 9). Verwerende partij onderzocht niet of deze medicatie bestaat in Liberia of Sierra Leone en of deze medicatie betaalbaar is. Ook onderzocht verwerende partij geenszins wat de gevolgen zijn als verzoeker deze behandeling stop zou zetten. De behandelende arts stelt dat er dan een verhoogde kans is op leverkanker of cirrose.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van haar bijlage 13 sexies en bijlage 13 septies. Er wordt hier in beide beslissingen met geen enkel woord over gerept. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd naar Liberia en Sierra Leone. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM”.

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

4.3.5. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, kan verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing niet onwetend zijn van het feit dat verzoeker kampt met een medisch probleem. Bij het in punt 1.7. bedoelde schorsings- en annulatieberoep, ingediend op 8 mei 2013, dat zich bevindt in het administratief dossier, werden medische stukken gevoegd (stukken 9 en 10). In stuk 9 wordt duidelijk gewag gemaakt van het feit dat verzoeker leidt aan chronische hepatitis B. Verwerende partij wijst er in haar nota op dat het voormelde ingestelde beroep geen schorsende werking heeft, maar dit gegeven houdt niet in dat verwerende partij kan voorhouden niet te weten dat verzoeker lijdt aan een medische aandoening. Dat verzoeker lijdt aan deze aandoening werd trouwens ook reeds vroeger door verzoeker kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, die blijkens het administratief dossier op 1 februari 2008 verzoeker verzocht een standaard medisch attest te laten vervolledigen door de behandelende arts. Dit geschiedde op 14 februari 2008. Dit ingevuld medisch attest bevindt zich in het administratief dossier en hieruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een chronische hepatitis B infectie. Dit gaf geen verdere gevolgen meer op verblijfsvlak, gelet op verzoekers machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur in het Rijk op 4 september 2009. Dit houdt echter niet in dat deze chronische aandoening ophoudt te bestaan.

4.3.6. Gelet op het voormelde kan niet anders geconcludeerd worden dan dat verwerende partij op de hoogte was van de medische problematiek van verzoeker. Verzoeker kon dan ook gelet op het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwachting koesteren dat verwerende partij hiermee rekening houdt en dat zij hieromtrent motiveert in de bestreden beslissing, met name waarom ondanks deze medische toestand, toch een verwijderingsmaatregel getroffen wordt die op een gedwongen wijze ten uitvoer wordt gelegd, *quod non*.

4.3.7. Blijkens haar nota is verwerende partij van oordeel dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat verzoeker aantoont dat zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat die een verwijdering in de weg staat, maar dit kan niet gelezen worden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zodat dit verweer *prima facie* juridische grondslag mist. Verwerende partij legt blijkens haar nota de bewijslast in deze bij verzoeker waarvan ze verwacht dat hij bewijzen voorlegt dat de benodigde medische zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn noch in Siërra Leone noch in Liberia, maar dit kan evenmin gelezen worden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij is in haar nota verder van oordeel dat zij niet dient na te gaan wat de beschikbaarheid of toegankelijkheid van de benodigde zorgen in het land van herkomst is, omdat verzoekers medische problematiek niet geformaliseerd werd in een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij legt om deze reden ook de bewijslast volledig bij verzoeker die volgens haar zelf dient aan te tonen dat de benodigde zorgen niet toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst. Te dezen dient de Raad te herhalen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat aangezien het de verwerende partij is die rekening dient te houden met de gezondheidsproblematiek, van haar verwacht kan worden dat, zeker indien ze een verwijderingsmaatregel op een gedwongen wijze ten uitvoer legt, zij nagaat of de benodigde zorgen minstens beschikbaar zijn in het land waarnaar ze verzoeker beoogt te repatriëren.

Het tweede middel is *prima facie* in de aangegeven mate gegrond.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Onder het kopje “IV. *Moeilijk te herstellen ernstig nadeel*”, van zijn verzoekschrift voert verzoeker onder meer het volgende aan: “Ook is verzoeker ziek: hij lijdt aan chronische hepatitis. Verwerende partij is hiervan al geruime tijd van op de hoogte. Ze onderzocht echter niet of er een behandeling mogelijk en toegankelijk is in Liberia of Sierra Leone, waardoor verzoeker in een onmenselijke of vernederende situatie zou kunnen terecht komen. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM”.

4.4.2.2. Gelet op het feit dat verwerende partij ofschoon ze op de hoogte is van verzoekers medische problematiek, hieromtrent niet motiveert in de bestreden beslissing en uit niets blijkt dat ze ook maar een oog geworpen heeft op verzoekers medische problematiek, kan *prima facie* niet uitgesloten worden dat zoals verzoeker betoogt, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt, wat op een evidente wijze wijst op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gelet op het bij het verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift, opgesteld door Dr. S.B.(...) op 17 oktober 2013. Hierin wordt bevestigd dat verzoeker lijdt aan chronische hepatitis B en dat verzoeker hiervoor levenslang bepaalde medicatie dient te nemen. Onder de rubriek “D) Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet”, vult Dr. S.B.(...) in, “progressieve leverlijden en verhoogde kans op HCC”. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat “HCC” staat voor leverkanker. Nu ter terechtzitting blijkt dat verzoekers eindbestemming, hetzij Liberia hetzij Sierra Leone, zelfs nog niet bepaald werd, laat staan dat er minstens nagegaan werd of verzoeker de nodige behandeling kan krijgen voor zijn aandoening hetzij in Liberia hetzij in Sierra Leone, kan de Raad in de huidige fase van de procedure en gelet op de gegevens waarover hij beschikt, niets anders concluderen dan dat er een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt bij de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Te dezen dient de Raad te herhalen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat aangezien het de verwerende partij is die rekening dient te houden met de gezondheidsproblematiek, van haar verwacht kan worden dat ze, zeker indien ze een verwijderingsmaatregel op een gedwongen wijze ten uitvoer legt, minstens nagaat of de benodigde zorgen beschikbaar zijn in het land waarnaar ze verzoeker beoogt te repatriëren. Hier kan nog geduid worden dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388), *quod non in casu*.

4.4.2.3. Verwerende partij is blijkens haar nota van oordeel dat gelet op het standaard medisch getuigschrift gevoegd bij het verzoekschrift, verzoeker niet dermate ernstig ziek is dat hij niet kan worden verwijderd. Daargelaten de vraag of verwerende partij dit zomaar kan poneren, daar waar ze verderop in de nota laat gelden “dat bij elke vreemdeling die zal worden gerepatriëerd, wordt nagegaan of diens gezondheidstoestand van aard is dat de vreemdeling zonder probleem kan

reizen naar het land van verblijf” en ter terechtzitting toegeeft dat een arts nog geen “*fit tot fly*” heeft uitgevaardigd, aangezien de plannen voor verzoekers effectieve verwijdering nog niet geconcretiseerd werden, dient de Raad op te merken dat er niet alleen het aspect is van de reis op zich naar het land van eindbestemming maar ook het aspect van minstens de beschikbaarheid van de benodigde zorgen in het land van eindbestemming.

Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in de huidige fase van de procedure door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar hetzij Liberia hetzij Sierra Leone.

5. Er is voldaan aan alle cumulatief gestelde voorwaarden om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie van 15 oktober 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizenddertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA